ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 15ης Ιανουαρίου 1998 *

1. Με την παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη λαμβάνοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1992, για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα [1], παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο της οδηγίας 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου (στο εξής: οδηγία) ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθούν προς την παρούσα οδηγία το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1993. Ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά (...).»

3. Η Επιτροπή, ελλείψει ανακοινώσεως από μέρους του Βασιλείου του Βελγίου σχετικής με τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη ή άλλης πληροφορίας από την οποία να συνάγεται ότι το Βασίλειο του Βελγίου είχε συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις του, που απορρέουν απο την οδηγία, απηύθυνε στις 10 Φεβρουαρίου 1994 την υπ. αριθ. SG(94)D/1879 έγγραφη όχληση στο εν λόγω κράτος, τάσσοντας παράλληλα δίμηνη προθεσμία προς υποβολή παρατηρήσεων.

4. Στην απάντησή του της 12ης Ιουνίου 1995 [2] το Βασίλειο του Βελγίου υπέδειξε ότι τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωση προς την οδηγία περιέχονται σε ένα σχέδιο βασιλικού κανονισμού (arrêté royal) το οποίο, τη στιγμή της απαντήσεως, βρισκόταν ακόμη στο Υπουργείο Υγείας.

5. Αφού διαπίστωσε ότι το Βασίλειο του Βελγίου δεν είχε λάβει εμπροθέσμως τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις της οδηγίας, η Επιτροπή κοινοποίησε στο κράτος αυτό, με επιστολή της 22ας Μαΐου 1996 [3], αιτιολογημένη γνώμη με την οποία κατέληξε ότι το Βασίλειο του

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

1 — ΕΕ L 297 της 13ης Οκτωβρίου 1992, σ. 12.

2 — Επιστολή υπ. αριθμ. RVD/nfd 11/91/550/50.533.

3 — SG(96)D/4751.

Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία. Η Επιτροπή κάλεσε το κράτος αυτό να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών.

6. Στο μέτρο που δεν έλαβε καμιά πληροφορία σχετική με την ολοκλήρωση της μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο του Βελγίου, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 1997, ζητώντας αφενός να διαπιστωθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις του και αφετέρου, την καταδίκη του κράτους αυτού στα δικαστικά έξοδα.

7. Όπως ορθώς σημειώνει η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 189, τρίτο εδάφιο της Συνθήκης ΕΚ, οι οδηγίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Η υποχρέωση αυτή περιλαμβάνει και εκείνη της τηρήσεως των προθεσμιών που τάσσει η οδηγία [4]. Εν προκειμένω, οι επίμαχες διατάξεις της οδηγίας επιβάλλουν στα κράτη μέλη να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα το αργότερο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1993 και να ενημερώσουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά. Παρά την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας, το Βασίλειο του Βελγίου δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα προς συμμόρφωση με την οδηγία ούτε παρέσχε κάποια ουσιαστική πληροφορία επ' αυτών, παραβαίνοντας έτσι τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 10 της επίμαχης οδηγίας. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης του για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από τη Συνθήκη ΕΚ και τις κοινοτικές οδηγίες [5].

8. Ας σημειωθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου δεν αμφισβητεί την παράλειψη που του προσάπτει η Επιτροπή. Σημειώνει απλώς ότι το σχέδιο του βασιλικού κανονισμού (arrêté royal) με τον οποίο πρόκειται να μεταφερθεί η εν λόγω οδηγία στην εσωτερική έννομη τάξη έχει υποβληθεί στο Συμβούλιο Επικρατείας προς γνωμοδότηση.

9. Ενόψει των ανωτέρω, θεωρώ ότι στοιχειοθετείται η σχετική παράβαση σε βάρος του Βασιλείου του Βελγίου την οποία επικαλείται η Επιτροπή.

4 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1976, υπόθεση 10/76, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή τόμος 1976, σ. 1359).

5 — Βλ. τις αποφάσεις της 18ης Μαΐου 1994, C-303/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1994, σ. I-1901) της 28ης Σεπτεμβρίου 1994, C-65/94, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1994, σ. I-4627), της 20ής Μαρτίου 1997, C-294/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1996, σ. I-1781), της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-135/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1997, σ. I-1061).

Πρόταση

10. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο:

— Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη λαμβάνοντας εμπροθέσμως τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα για να συμμορφωθεί στην οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1992, για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ενλόγω οδηγία, και

— να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.